

**La indeterminació urbanística com a oportunitat.  
Unes notes sobre el Pla de Buits.**

El proper *Pla de Buits* que promou l'Ajuntament representa un altre episodi d'incertesa com a conseqüència del creixent augment d'espais buits a les ciutats. Les bases de participació d'aquest pla generen molts interrogants, però la pregunta que podria aglutinar tots els dubtes és: com s'ha d'actuar en aquests espais?

En una ciutat com Barcelona, amb moltes situacions d'indefinió temporal que provoquen una àmplia col·lecció d'espais buits a l'espera de ser redefinits, aquesta pregunta és força pertinent. L'Ajuntament proposa un programa d'autogestió col·lectiva d'una vintena d'espais de titularitat pública que es troben en situació incerta, sense donar més pistes sobre el seu futur. Aquesta crida oberta a "projectes" ciutadans està destinada exclusivament a entitats i associacions sense ànim de lucre que proposin usos i activitats provisionals. Tot això, amb unes bases que l'acosten a un concurs públic, on els plaços d'entrega i els temps de concessió per l'ocupació provisional generen encara més dubtes al programa. La condicionalitat d'utilització d'aquests llocs otorga la mateixa incertesa que pateixen els propis espais a les activitats que s'hi acullen, fet que afegeix més indefinió a una solució, ja d'entrada, certament controvertida. En qualsevol cas, el *Pla dels Buits* és d'obligat seguiment perquè planteja qüestions sobre les restriccions d'ús i l'adequació d'unes activitats col·lectives (segons una regulació d'usos inexistent en aquests llocs) que permeten obrir un debat sobre el present i futur dels nous intersticis urbans.

En aquest sentit, aquest pla s'inclou en un marc d'indefinió urbanística general que es tradueix en una sèrie de propostes, accions i opinions sobre la gestió dels buits residuals a càrrec de diferents agents. Iniciatives ciutadanes i propostes de l'administració que, conjuntament, conformen una realitat que hauria d'anar més lligada a un sistema d'utilització dels espais públics que no depengués d'una regulació urbana o d'uns usos restrictius. En el fons, el que ens hauríem de preguntar és, per què s'ha d'*administrar* l'ús de l'espai públic? Per què aquests buits de titularitat pública no esdevenen simplement públics? Per tot això, hauríem de ser capaços d'interpretar aquesta indefinió urbanística, per una banda, com una oportunitat per donar sortida a certes necessitats locals mitjançant apropiacions col·lectives però, també, com una gran ocasió per començar a acceptar l'existència de noves formes d'espais públics que s'allunyen dels codis convencionals. Una nova classe d'espai públic que requereix ja, sense cap mena de dubte, una atenció especial.

Carles Enrich Giménez